

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

וכר (א) תום ד"ה ופלוגמא וכו'
 ואלהד חזר ונודע לו על
 ד"ה שהמי וכו' (ב)
 נ"ב על צדק עה
 ד"ה ר"ש וכו' וכן
 בחמתו או שזר כ"ל
 ע"י צפ' האורג קה
 בא"ד דהא לא
 גבי מר לעשות זו ps:

גליון הש"ס

ב' ונודע לו וחזר ונודע לו.
ג' לעיל דף 5 ע"א מד"ה
המנוח: רתום' ד"ה גדול
ה"ל דשאני מלכות דאפשר
ק"י כבר. ק"ל הא מבואר
ע"ל דף מג ע"א דלכ"ה
דכר דשרי עלטול מן העל
יכר מטעם דלדס צהול ה"ל
מתו וחי ולא שרית ליה אחי
לכ"ה ולא שרית מטעם כבוד
דבריות וז"ע' סוכה דף לו
ע"ב צמוס' שם:

רבינו חננאל

[illegible]

ששגג על האוכלין והויד על הכלל. ומאי חייב דקמתי מימיה: והא חף קסמי. משמע שני חייבין שוין: ובפלוגתא דר"י ור"ל דאיפלוגי בדיעות מחלקות צפ' כלל גדול (ענין 97 ע"א): איפלוגי נמי בר ששת ובי אשי הכא בר ששת דלא מוקי לה הכי קסבר דאין ידעות מחלקות: ובר אשי צבר ידעות מחלקות:

דמשרטי נפשיהו. משמטיס כלפי מטה ומכדידין עמלן להשמיט מיד הנושאן: **מחיר כסום.** למוכרו לנכרי מפני שמלאכת הסוס חס היה אדם עושה אותה אין חייב עליה חטאת דלרצונה עומד והכי נושא את עצמו והא דאסרו למכור צהמה גסה לנכרי משום שאלה ומושם שפירות אסור וסוס אי נמי דמושיל ומוגר לאו איסורא דאורייתא אכזר שאלן וז' מלאכה אלא הסוס אסור וגבי ארבע צהמות בהמה מלאכה מצויא: (ואמר רבי יוחנן גרסינן: דבי ויילדן. של צידי עופות

שנותיני על הסוס עופות כסין חיינ
כיון נך ומינו ללוד שאר עופות ואלא
משרבטי נפשייהו דלא קשרי והשתא
נמי הדי נושא את עצמו ומשוס הכי
א"ר יוחנן בן צמירא ורבי נתן אמרו
דבר אחד: **נכפות**. בין עוף בין
אדם: **כמאן דכפיתו דמו**. שרובים
מעוטפין בצגדים רחבים וגם הם
עלמין מעוגלין מהלך על הארץ: **ואמר**
רבי יוחנן גרסינן: בן צמירא ר' נתן
אמרו דבר אחד. והא אמרת מודה
ר' נתן נכפות וי' משוס דלוקמינן
בסוס המיוחד לעופות משוס דבין
לוקמינן דפליגי עליה ולמינמי דלינו
בזאס שניס שזין לפטור וי' נכפות
מודה רבי נתן היכי מתוקמא דבן
צמירא כר' נתן משוס דחי נושא את
עצמו הא בן צמירא מתיר אפילו
למכור לפרסיים דכמאן דכפיתו דמו
וכל האומות קרי לכו נכריים דקצר
נכפות נושא את עצמו: **רמז רחא**.
גסות. הא דלא מקמו כדכרעייהו
גסות הוא: **פרדשכא**. סרדיטו:

במקור המורה רבי נתן כפופות: **וזהו הני פרישא**. ואחרי נח מפליג לן בכל דוכתא דלית ליה לר' יהודה מלכא שאינה צריכה לגופה חייב וזה אינו כולל דת"ק דר"ש היינו ר' יהודה כדמוכס גמ' ורשב"א א"ר ע"ז **ידהו מוראכא שאינה צריכה לגופה: ט"ז** במעון **פופר**. ונלואמו דורך כעין שהיו צריכין לה במשכן אלא לענין אחר כי הדרך ש גופי זה אחי כוללו שפיר הולאת הממ אין צריך למת ובמשכן היו צריכין למתח וחלון ומפסי מוראכא להוציא ליחא המזיקתו ואין עומדין (הוא) להכניס ולהוציא אם היה צריך מ"מ לא דמי לפתחים שבמשכן שהמזיקין אין צריך להם שבמשכן היו צריכין לעורות אילינא הנשחטים ו האו לדבר האחר וזו צבים שלא יטעפו כליו היו אינה צריכה לגופה שאינה צריך להוציא וז' דה"נ כגי' יפה אי ימיז בחד דוכתא ורש"י גמלת ש כבד אין צריכין לגופם שבמשכן לא היה צריך אלא לעשות פחמין צבידין שלא יקדיחו הסממנין בצישולן לא היה במשכן כי זהירים היו שלא להחיה שחאה צריכה לגופה אלא כגון שסותר ע"מ לתקן יותר ממנה שהיה צי הכר וכן קורע על א' מתו או שובר כלים למרמי אימתא אחינשי דציציו ואע"ז דבהוצאה לא צעי רבי שמעון שיהא לגמרי כמו שהיה במשכן המדבה הימה כדי לתקנה לעשות ממנה משכן גמולו המקלקלים כגון וולא חשיבי המקלקלים צריכות לגופה עד דהוי גמולו ולגופה הוא ד מר וס"ת כיון דלא עמי אלא לגופו דהא לא צעי במר לעשות צו טס דהוי במשכן כמו שפיר' הוצרך להשמיענו במר דלא צעינן לעשות היה צריך לה שאינה אלא לסלקה מעליה כמו ד' נחש שלא ישכנו א כימה מדליקין (לעיל דף לא): פירש כחם על הפחילה ההמוהבצת כי מעולם היה נוחא ליה הדחול וחס עליה כי אית בה טפי הוה נ למרמי אימתא אחינשי דביטיה דהתם צריך למלכא ורואה הוא כן מפסי מוראכא לעשות לה מה דהא פטור דברצונו היה שלא היה לו אלא הוה נופל ביד וכן מופר בגד קרוע עטולא היה קרוע אללנוה **את לא תעשה שבתורה** קסא לר"ת דגבי עטולא דהוי איסורא **במה מדליקין** (לעיל דף ז): ובפרק כירה (סס דף מג): **ויש** לומר ד

ת בהמה חיה ועוף לאו לענין הוצאת אדם, ודתניא מפני שהוא מלאכה שאין חייבין עליה חטאת עתה מעיקרא, אלא אפילו בסוס המיוחד לעופות קאמר פלוגי רבנן עליה. ואקשינן ומי איכא סוס יבי זייר, הנז וכיוצא בו שהמלכים צדין בהן עופות וקורין אותו באו, והאחד העוסק [בהן] קורין

המצניע פרק עשירי שבת

ובפרט דאס דר' יוחנן
כשנודע א
אחר (א) שנתכפר נודע לו ע
לית ליה לרב ששת ידיעות
סדר דאין ידיעות מחלקות

שששגג על האוכלין והויד על הכלי מתקין לה
דב אשי והא אף על הכלי קתני אלא א"ר
אשי כגון ששגג בזה ובוה וְנודע לו וחזר
וְנודע לו ובפלוגתא ⁶דרבי יוחנן ור"ש בן
לקיש: את החי במטה פטור אף על המטה:
למא מתני' רבי נתן היא ולא רבנן דתניא
המוציא בהמה חיה ועוף לרה"ר בין חיין
בין שחוטין חייב רבי נתן אומר על שחוטין
חייב ועל חיין פטור ⁷שהחי נושא את עצמו
אמר רבא אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי
רבנן עליה דרבי נתן אלא בבמה חיה
ועוף דמשרבטי נפשיהו אבל אדם חי דנושא
את עצמו אפילו רבנן מודו א"ל רב אדא בר
אבהה לרבא והא דתנן ⁸בן בתירא מתיר
בכסוס ותניא בן בתירא ⁹מתיר כסוס מפני
שהוא עושה בו מלאכה שאין חייבין עליו
חטאת ואמר רבי יוחנן בן בתירא ורבי נתן
אמרו דבר אחד ואי אמרת דלא פליגי רבנן
עליה דר' נתן אלא בבמה חיה ועוף משום
דמשרבטי נפשיהו מאי איריא בן בתירא
דרבי נתן והאמרת אפילו רבנן מודו כי א"ר
יוחנן בסוס המיוחד לעופות ומי איכא סוס
המיוחד לעופות אין איכא ¹⁰(דבי ויידאן א"ר)
יוחנן ימודה ר' נתן בכפות א"ל רב אדא בר
מתנה לאביי והא הני פרסאי דכמאן דכפית
דמו וא"ר יוחנן בן בתירא ור' נתן אמרו דבר
אחד התם ¹¹רמות רוחא הוא דנקיט להו
דהוא פרדשכא דרתח מלכא עילויה ורהיט
תלתא פרסי בכרעיה: את המת במטה חייב
וכן כוית מן המת וכו': ¹²אמר רבה בב"ח א"ר
יוחנן וא"ר יוסף אמר רשב"ל פוטר היה ר"ש

פרסא וואו לא מפליג למכור לשום נכרי: (א) את ה
שאינה צריכה לגופה יחייב עליה דמאמחא ת"ק דר"ש ה
דמכוח בגמ' ורשב"א אומר דיש להביא מדמתן לעיל (י)
רבי שמעון פוסק: נראה לר"י דמלאכה שאינה צריכה ל
גוף אע"פ שאין לה צורך בהיותה מלאכה נעשית בשבילו (י
א) צריך למת בזממין היו צריכים לחפשיה שהוציא ד נחש
ליחיה המזיקתו ואין עומד להכניס אור ו להוציא ליחיה מ
א דמי לפתחים שבמשכן שהיו עומדין להכניס ולהוציא אצ
לעורות אילים השחטנים וחופר גומא ואינו צריך אלל לע
י אינה צריכה לגופה שלא צריך לים עצמו שהוציא ו
חזר דאנא ומכבה גחלת שלא יזקוק בה רבים וכחש על מ
אין אלל לעשות פתמין כדביו זה ומתקני על ד כדיו זה
שכן ב זהירים היו שלא להרבות אש יותר מדאי וכן סו
ג תקן יותר ממה שהיה בתחלה כגון שהצניץ האחרון טו
מירמי אימתא אאנשי דביטיה אין צריכים לגופה דממש
א לגמרי כמו שהיה במשכן (י) דלא עני מר לעשות לו ט
שכן וכלים ובמקללים כגון קריה וסותר וקורה מסתבר
להיות לגופו ולגופה והא דלא קריה לה לגופה כיון
בני צמר לעשות בו טס (א) וס"ת כדי להיה בו לא היו
צמר דלא עניין לעשות לו טס כמו שהיה במשכן ורש
במו ד נחש שלא ישכנו או מכבה גחלת שלא יזקוק בו
ל הפתילה המהוצהבת כד דאינה צריכה לגופה משוטות
י כי אית בה טפי הוה יחא ליה בה קשה מסותר ע
ריך למלאכה ורואה הוא שיהא בעולם ואין לומר דלא
ד בדבראיה היה שלא היה מורסא מעולם וכן קורה יריעת
צביו שלא היה קורה אלל צריך למרס דפרישתי (א)
בטול דהוי איסורא דלא לא שרין משום כבוד הדי
ס דף ע"ג: (א) ויש לומר דשאני טלטול דאפשה על ידי

יהו"כ דתניא עתי אפילו בשבת. ואמר כר' נתן האמר חי נושא את עצמו. אפי' וכזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ

צד.

ובפלוֹנְתָא דר' יוחנן ור' 5. פ' חייב שתי חטאות* לרבי יוחנן כשגודע לו וחזר וגודע לו דיעוּת מַחֲלָקוֹת וּלְר' אַחֵר (6) שנתכפר גודע לו על אחד^ב ופי' הקונטרס אין נראה לר"י דנהי דליה ליה לרב ששת ידעוּת מַחֲלָקוֹת מ"מ יעמיד בגודע לו על האחד בשכבר כיפר דכפרה לכו"ע מחלקת: **יְהוֹדְיָא נִישָׁא אַת עֲצוּמָא** תימיה לר"י למה פטור דלי משא שהי מיקל עצמו והלא אפילו במשא קל יותר חייב ואי משום דשנים שעשאו פטורין הא הוּא זכ יכול זה אינו יכול ^אשְׂאִין הנישא יכול לישא עצמו בלא הנישא והנישא יס בן כח לנושאן אפילו הוּא מת ופאומר דבר דממשאן פטורין שלה הוּא נושאן דבר חי שהחששין והפליגי הוּא הולכים

דרגליהם והסלון (ט) מיד' היו פוטקין
 אופו' ה'טסס ימות דכמה דלית ביה
 נשמה טפי מנח' ליה כי היכי דלעליל
 זיבעיהט: **אבל' אדם חי נושא את**
עצמו. תימנה דכרס נטול (לקמן דף
 קמא:) משמע דפליגי נמי בצלם
 דקאלמר גבי תיזוק רבא כרבי נתן
 סבירא ליה ואומר רש"א' לקטן
 כזהמה דמי דמשרביט נפשיה דך
 קשה לן דצפרק מפנין (סס דף קמא:)
 תינא מדדין כזהמה חיה ועוף בחצר
 אזל לא כזה"ר והאשה מדדה את
 כנה כזה"ר ופירש הסם צקונורס
 דזהמה כזה"ר לא שמה יגיניהנה מן
 הארץ וסתמא כרבנן דר' נתן דמחייבי
 אזל כנה אי נמי מגצה ליה הא בצלם
 מודו רבנן דמי נושא את עצמו ונשמה
 ההוא דצפרק נטול איירי בחינוכן
 יומין: **בסום המיוחד לעופות.**
 וכן כתיבא ממיר בסום כלל הסוסים'
 קאלמר ורבנן ואוסרין כלל הסוסים
 משום קום המיוחד לעופות דלא חילקו
 חכמים בצוסים: **סוסא רבי**
וייארן. פ"ח שכן יידי עופות מניחין
 עליהן עופות שלהן' שדרין בהן עופות
 אחרים אזל אין לפרש בעופות
 הנידונין דהני כפוסין נגיהו ואמר
 אף

כזר לשום נכרי: **א**ת המת במשח חיבי. ונראה לר"י דמהכא קיסר
ה דמתמחא מ"ק דר"ש היינו רבי יהודה כי היא דלעיל וה אינו יכול
דיש להביא מדתנו לעיל (דף ג.) ר' יהודה אומר אף המוציא משום צריך
ר' המלכא שאלנה זריכה לגופה קרי כשעושה מלכא לאו צריך
לה מלכא נעשית בשבילו במשכן הוא קפון (ואיסור) המלכא ושורש^ה
לחפצים שהוציאו כד נחש שלא ישכחו אינו צריך לנחש ובמשכן היו
לכנים אור ורהוציא ליחא תמיד אע"פ שנעשה פתח גמור שהרי ראו
עומדין להכנים ולהוציא אבל לעשות לא פה דמיא למשכן וחיבי והריגת
אור גומא ואינו צריך אלא לעפרה ובמשכן היו צריכין לגומא לנעוץ בה
צדק להם עצמו ואפילו למנות ראיותיו או נקיים דלפני הכים מ"מ א"ת
יחזיקו בהם רעים וכחם על הגר ועל השמן לא דפריח המהוציא
אין ומתקני על ידי כביזו או שיהו ראויין למלכת הארופין וכביזו כדי
לאסא וסוף מדאי וכן סותר ע"מ לבנות נמי לא מחיבי ר' שמעון דבעי
הה כגון שהצנין האחרון טוב מן הראשון כדמוכח בשמעתי^ה דחס על
אין צריכין לגופה דמשכן היתה קריעה לצורך תיקון דבר **ו** הנקרת
דלא בעי מר לעשות לו טס או ס"מ להגיה אע"פ שבמשכן הוצאת
הכבה וסותר וקורע מסתביר דלפני שיהא על מנת לתקן כמו במשכן
אין לה לגופו ולגופה כיון דבעו תרתייהו בכלל לגופה היא אבל לבני
קרי כדי להגיה זו לא היא בכלל לגופה ולפי שזריכות לגופה היו ענין
טס כמו שהיה במשכן ורש"י לפיכך דברצונו לא היתה צהלה לו ולא
כבה גחלת שלא יזוקו זו רעים דברצונו שלא היה צעולם וכן בפרק
דלחינה זריכה לגופה משום דאין צריך לכביזו זה ואם לא הוצערה
ליה זה קשה מסותר על מנת לבנות כמו בתחלה וקורע בחמתו
לא צעולם ואין לומר דלא ינחא ליה שיטערך למירמי אימחא **ז** אם
אסא מעולם וכן קורע יריעה שגלל בה דרנא על מנת למפור דברצונו
אין לפיכך מפורשתי^ה: **ג**רול בבזר הבריות שדוחה
לך שטרין משום כבוד הבריות אלא ע"י ככר או מניוק דבאמר בפרק
מי טלטלו דאפשר על ידי ככר לא מניוק לכך לא החיר בענין אסא
אחני

ויהי"כ תחניא עתי אפילו בשבת. ואמרין למאי הלכתא, אמר רב ששת שאם חלה מרכיבו [על כח כר] נתן האמר חי נושא את עצמו. אפילו חימא ר' נתן כיון שחלה ככפות דמי, וא"ר יוחנן מודה ר' זככות מן הנבלה וכעדרשה מן השרץ חיבי, ור' שמעון פוטר. א"ר אבא א"ר יוחנן ורב יוסף

עין משפט
נר מצוה

בַּח אַ מִי פִי"ח שֶׁס הֶלֶל שֶׁנָּתַן
הֶלֶלָה עוֹן:
בַּח בַּ מִי פִי"ח שֶׁס הֶלֶלָה
ד:
ג מִי פִי"ח שֶׁס הֶלֶלָה עוֹן:

מוסף רש"י

שְׁהָיָה נִרְשָׁא אַת עֲצֻמוֹ.
אֵין צו אַלף מָשׁוּם שְׂצוּת
וְיִרְמָה טוֹר. בֵּן בְּתִירָא מִמִּיר
וְיִרְמָה וְיִרְמָה שְׂצוּת אֵלף
אֵלף מִלְּאֵכָה, מָשׁוּם דְּמִי טוֹשָׁא
וְיִרְמָה, לֹא אִיכַפֵּת לָן אִי
וְיִרְמָה וְיִרְמָה וְיִרְמָה (ע"ז)
וְיִרְמָה וְיִרְמָה וְיִרְמָה (ע"ז)
וְיִרְמָה וְיִרְמָה וְיִרְמָה (ע"ז)
וְיִרְמָה וְיִרְמָה וְיִרְמָה (ע"ז)
(פסחים נג.)

מוסף תוספות

[illegible]

רב נסים גאון

בפולוגתא דר' יוחנן וריש
יקיש. עיקר דיליה בפרק
כלל גדול.

זינו חננאל (המשך)

[illegible]

ויהי"ח דתתיא עתי אפילו בשבת. ואמרינן ללא הכתא, אמר רב ששת שאם חלה מריביב (על כתפיו). כמאן דלא כר' נתן, דא"ר דא"ר נתן האמר חי נושא את עצמו. אפילו תימא ר' נתן כיון שחלה ככפות דמי, וא"ר יוחנן מודה ר' נתן בכפות. וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדרשה מן השרץ חייב, ור' שמעון פוטר. א"ר אבא א"ר יוחנן ורב יוסף אמר ר"ל פוטר היה ר' שמעון